

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: V.T., nar. ..., bytem ..., *zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4*, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, IČ 70890366, se sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 9. 2016, č. j. DSH/12006/16,**

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků n e m á n á r o k na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) změněno rozhodnutí Magistrátu města Plzně, Odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků ze dne 30. 6. 2016, č. j. MMP/158678/16, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 a podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), pro porušení § 7 odst. 1 písm. c) a § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona, za což mu byla uložena sankce pokuty ve výši 2 000 Kč a zároveň mu byla uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1 000 Kč tak, že výrok rozhodnutí (první strana, odstavec druhý zdola) „z porušení ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu s odkazem na prováděcí Vyhlášku Ministerstva dopravy č. 341/2014 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu na pozemních komunikacích a z naplnění skutkové podstaty přestupku ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu spáchaného formou nedbalosti vědomé“ nově zní: „z porušení ustanovení § 5 odst. 1

písm. a) zákona o silničním provozu s odkazem na přílohu 12 část B bod 1 písm. a), b) a přílohu 12 část B bod 6 prováděcí Vyhlášky Ministerstva dopravy č. 341/2014 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu na pozemních komunikacích a z naplnění skutkové podstaty přestupku ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu spáchaného formou nedbalosti vědomé“.

Žalobce napadal **žalobou** rozhodnutí správních orgánů obou stupňů v celém rozsahu. Za jednu z nejzávažnějších vad rozhodnutí prvního stupně žalobce shledával nesrozumitelnou právní kvalifikaci projednávaných skutků ve výroku rozhodnutí prvního stupně. Ačkoli je rozhodnutím prvního stupně rozhodováno o dvou přestupcích v souběhu nestejnorodém vícečinném, obsahuje pouze jeden výrok. Podle žalobce by to samo o sobě nemuselo být nutně důvodem pro zrušení rozhodnutí prvního stupně. Správní orgán však výrok napsal takovým způsobem, že z něj není zřejmé, jakým konkrétním jednáním žalobce bylo porušeno které konkrétní ustanovení. To je v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu, jakož i s § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Výrok totiž neobsahuje zákonné náležitosti, neboť z něj není patrné, podle jakého ustanovení je rozhodováno v konkrétním případě, neboť výrokem je rozhodováno o dvou skutcích, přičemž příslušná ustanovení nelze k příslušným skutkům z důvodu nesrozumitelné koncepce výroku přiřadit. Pro obviněného přitom musí být z výroku zřejmé, jakým jednáním porušil které ustanovení, resp., jakým jednáním naplnil skutkovou podstatu jakého přestupku.

Zástupci žalobce je z vlastní činnosti znám rozsudek Krajského soudu v Brně, ve kterém byla vada výroku rozhodnutí prvního stupně velmi obdobná. Jedná se o rozsudek ze dne 15. 9. 2015, č. j. 41A 58/2014 – 31, a žalobce považuje za zvlášť přílehlavou jeho následující část: *„Na základě studia správního spisu soud zjistil, že výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně obsahuje popis skutku, následuje výčet několika zákonných ustanovení, které měl žalobce svým jednáním porušit, a výčet několika zákonných ustanovení přestupků, jejichž skutkové podstaty měl žalobce spáchat. Takovouto formulaci považuje soud za nedostačující. Předně má soud za to, že vzhledem k tomu, že žalobce byl rozhodnutím uznán vinným ze spáchání více přestupků, přičemž každý z nich byl s ohledem na jejich charakter zjevně naplněn jiným skutkem (tj. nejednalo se o jednočinný souběh), bylo na místě, aby byl výrok rozhodnutí z důvodu zřejmosti a přehlednosti systematicky rozčleněn podle jednotlivých přestupků (tzn., aby konkrétní skutkové podstatě odpovídalo konkrétní zákonné ustanovení, které mělo být jednáním obviněného porušeno a rovněž konkrétně popsany skutek, z něhož by bylo zjevné, které konkrétní jednání bylo pod konkrétní skutkovou podstatu podřazeno). Skutečnost, že výrok rozhodnutí takto rozčleněn nebyl, by sama o sobě nemusela být takovou vadou způsobující nesrozumitelnost rozhodnutí, pokud by jednotlivé části popisu skutku bylo možné přiřadit ke konkrétním ustanovením, která byla tím kterým jednáním porušena, a ke konkrétním skutkovým podstatám jednotlivých přestupků. V daném případě však popis skutku s výčtem porušených zákonných ustanovení a s výčtem skutkových podstat přestupků nekoresponduje.“*

S ohledem na to žalobce došel k závěru, že ani správní orgán prvního stupně se chyby řešené Krajským soudem v Brně nevyvaroval, neboť popis skutků s jejich právní kvalifikací žádným způsobem nekoresponduje.

Dále žalobce namítal, že z výroku není patrné, jakým způsobem se žalobce údajně dopustil porušení § 5 odst. 1 písm. a) silničního zákona. Z výroku totiž vyplývá následující: *„ve vozidle nebyly náhradní elektrické pojistky, po jedné od každého užitého druhu, náhradní žárovky výměnného zdroje světla, po jedné od každého druhu užívaného v zařízeních k vnějšímu osvětlení a ke světelné signalizaci a příslušný druh lékárničky pro poskytnutí první pomoci“*. Není tedy patrné, zda žalobci chyběly všechny náhradní elektrické pojistky, nebo

jen některé(á). To stejné lze říci též o náhradních žárovkách. Rovněž není z výroku zřejmé, zda žalobce nedisponoval pouze příslušným druhem lékárničky pro poskytnutí první pomoci, nebo zda nedisponoval žádnou lékárničkou pro poskytnutí první pomoci.

V souvislosti s tím žalobce namítal, že správní orgány se vůbec nezabývaly tím, zda vozidlo žalobce vůbec muselo být dle přílohy 12 části B bodu 1 písm. a) vyhlášky Ministerstva dopravy č. 341/2014 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“) vždy vybaveno náhradní elektrickou pojistkou po každé od jednoho druhu. Podle tohoto ustanovení totiž platí, že konkrétní druhy elektrických pojistek tvoří povinnou výbavu, pouze „pokud jsou v elektrické instalaci používány“. Správní orgány se tedy dle názoru žalobce měly zabývat tím, jaké konkrétní pojistky žalobci dle názoru policisty T. chyběly. Současně měl správní orgán zjistit, jaké elektrické pojistky jsou v instalaci vozidla žalobce používány, a zjištění policisty T. s tím porovnat. Ve výroku pak mělo být uvedeno, které konkrétní druhy elektrických pojistek žalobci chyběly. Žalobce též namítá, že správní orgány se nezabývaly ani tím, ke kterým světlům žalobci chyběly náhradní žárovky.

Žalobce měl za to, že ve výroku rozhodnutí prvního stupně nebylo uvedeno, že s odsouzením z údajného přestupku je spojen též bodový postih, což je v rozporu s § 77 zákona o přestupcích, neboť ten jednoznačně stanoví, že „Výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též (...) druh a výměru sankce“. Záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů je přitom přímo navázán na právní moc rozhodnutí o přestupku správního orgánu, a proto je, dle recentní judikatury Nejvyššího správního soudu, trestem, tedy sankcí za přestupek. Z toho vyplývá, že výrok rozhodnutí prvního stupně o vině z „bodovaného“ přestupku musí obsahovat údaj o tom, že s odsouzením je spojen bodový postih podle silničního zákona, neboť se jedná o druh sankce, který je za přestupek ukládán.

V této souvislosti žalobce poukazoval na rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014 – 55, kde je uvedeno, že: „Záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů podle § 123b odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, je „trestem“ ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.“ Jelikož žalovaný tuto vadu aproboval, je jeho rozhodnutí nezákonné pro rozpor s § 89 odst. 2 správního řádu.

Žalobce také poukazoval na skutečnost, že je mu kladeno za vinu, že měl při řízení motorového vozidla držet v ruce hovorové zařízení, a dále, že měl užívat vozidlo, které nesplňovalo technické podmínky, neboť mu v povinné výbavě chyběly žárovky, pojistky a určitá závada byla též na lékárničce. O tomto závažném jednání žalobce však neexistuje jiný použitelný důkazní pramen, než výpověď policistky T., neboť ostatní důkazní prameny jsou povahy úředního záznamu a nadto mají k údajnému přestupku vztah pouze nepřímý.

Situace, kdy je jediným usvědčujícím důkazem o vině z přestupku výpověď policisty, je již sama o sobě nesnadná, a výrazně zvyšuje možnost justičního omylu. Zde se však dokonce jednalo o přestupky dva. Policistka T. nadto ani nebyla policistou, který žalobce vyzval k předložení kompletní povinné výbavy; tím byl kolega T. Policistka T. kontrolu dle svých slov sledovala od služebního vozidla, kdy slyšela i výzvu k předložení povinné výbavy. Lze tedy důvodně pochybovat o tom, zda policistka T. mohla vědět, co všechno žalobce předložil či nepředložil, k čemu konkrétně byl vyzván, a zda případně něco uváděl na svoji obhajobu.

Žalobce trval na tom, že správní orgán měl provést další dokazování, a nespokojit se toliko s výpovědí jednoho ze zasahujících policistů, který se nadto ani neúčastnil té části silniční kontroly, při které mělo dojít ke zjištění porušení § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Správní orgán tedy měl podle zásady vyšetřovací z úřední povinnosti na

základě jiného důkazu ověřit, zda tvrzení policistky T. je pravdivé, a dále zjistit, jak konkrétně žalobce porušil § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Dle názoru žalobce se přímo nabízel výslech druhého ze zasahujících policistů, tj. policista T., který kontroloval povinnou výbavu vozidla žalobce. Pokud tento výslech nebylo dle názoru správních orgánů možné provést (policista T. údajně ukončil služební poměr s Policií ČR a odstěhoval se do SRN), mělo být řízení o údajných přestupcích v souladu se zásadou in dubio pro reo zastaveno. Žalobce pokračoval s tím, že uvedl, že pokud by získání výpovědi pana T. bylo dle názoru správního orgánu nevhodné, měl řízení o přestupku zastavit pro nemožnost prokázání viny, a nikoli rezignovat na řádné zjištění skutkového stavu. Dle názoru žalobce se však nabízelo např. pana T. kontaktovat písemně, případně elektronicky, a požádat ho o písemné vyjádření, např. ve formě čestného prohlášení. Takovému podání by přitom bylo možné klást stejnou věrohodnost, jako svědecké výpovědi, neboť pokud by v čestném prohlášení pan T. lživě žalobce obvinil z přestupku, sám by se dopustil přestupku.

Skutečnost, že k řádnému zjištění stavu věci bylo nezbytné vyslechnout oba zasahující policisty, pak vyplývá též z postupu správního orgánu, který předvolával jak policistku T., tak zřejmě již bývalého policistu T. Správní orgán tedy neprovedl dostatečné dokazování, neboť osamocená výpověď policistky T. nemůže stačit k prokázání stavu věci, který vzaly správní orgány za zjištěný, nad veškerou pochybnost, když se jedná o dva přestupky, přičemž u zjištění jednoho z nich ani nebyla, a druhý z nich je tzv. obtížně zachytitelným jednáním. Podle žalobce lze též poukázat na to, že z oznámení přestupku sepsaného se žalobcem na místě silniční kontroly vyplývá vyjádření žalobce: „Chování policie bylo neadekvátní“, což nepochybně je indicie k úvahám o snížené věrohodnosti tvrzení zasahujících policistů. Žalobce pouze dodává, co uvedl již policistovi T. při kontrole povinné výbavy, a totiž, že předložil všechny elektrické pojistky, které jsou v instalaci jeho vozidla používány, a dále, až na jednu, o které až při silniční kontrole zjistil, že je rozbitá, též všechny náhradní žárovky. Co se týče lékárničky, tak žalobce sice skutečně nepředložil autolékárničku ve smyslu písm. b) bodu 11 písm. B přílohy č. 6 vyhlášky, a tedy formálně porušil bod 6 písm. B přílohy č. 6 téže vyhlášky. Žalobce však na svou obranu uvádí, že tímto jednáním nemohlo dojít k naplnění materiální stránky přestupku, neboť žalobce disponoval lékárničkou sice jiného druhu (a to lékárničkou pro požární automobily), ale tato obsahuje veškeré vybavení, které je vyhláškou předepsáno pro autolékárničku. K žádnému ohrožení či porušení zájmu chráněného ustanovením o povinné vybavenosti autolékárničkou tedy dojít nemohlo, což by ostatně vyplynulo z výpovědi policisty T., který kontrolu povinné výbavy – na rozdíl od policistky T. – prováděl. Žalobci je přitom výrokem zřejmě kladeno za vinu, že neměl žádnou lékárničku, žádné náhradní žárovky a žádné náhradní elektrické pojistky. To je ovšem v rozporu se skutečností, jakož k takovému závěru ani není ve spise způsobilý podklad, když nic takového z výpovědi policistky T. nevyplývá, a další důkazní prameny jsou nezpůsobilé sami o sobě tuto rozhodnou skutečnost prokázat, neboť se jedná o dokumenty povahy úředního záznamu.

Žalobce též namítal, že správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí nepřednesl úvahy, které by dostatečně přesvědčivě vedly k závěru o věrohodnosti policistky T. Správní orgán totiž nejprve uvedl, že její věrohodnost dovozuje z toho, že se její výpověď koresponduje s oznámením přestupku a s úředním záznamem. K tomu žalobce uvádí, že její výpověď by nepochybně korespondovala s těmito dokumenty i tehdy, pokud by její výpověď byla nepravdivá, neboť právě policistka T. je jejich autorem a nepochybně jí byly před výpovědí k dispozici, takže se mohla na výpověď snadno připravit tak, aby její výpověď s těmito dokumenty korespondovala. Tato skutečnost tedy žádným způsobem věrohodnost policistky T. nezakládá. Jako další důvod věrohodnosti správní orgán shledal to, že policistka T. je vázána služební přísahou. K tomu žalobce uvádí, že každý člověk je vázán přísahou, že v důležité věci (což nepochybně obvinění z přestupku je) vypoví úplnou a čistou pravdu a nic nezamlčí, přičemž tuto přísahu skládá na počátku svého vědomého života své osobní cti a

důstojnosti. Jistě však není třeba rozvádět, že nikoli každý se touto přísahou řídí. Vázanost policistky T. služební přísahou tedy dle názoru žalobce není žádným zvláštním důvodem pro důvěru v pravdivost jejích tvrzení. Do opozice s tím žalobce staví skutečnost, že pokud by policistka T. při výpovědi připustila, že si např. přestupek spočívající v porušení § 5 odst. 1 písm. a) silničního zákona s kolegou vymysleli, vystavila by se minimálně kárnému postihu (maximálně až obvinění z trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby), zatímco pokud by setrvala u lživého obvinění z tohoto přestupku, kárnému postihu by se vyhnula. Policistka T. tedy hypoteticky byla motivována lhát (aby sama zakryla své protiprávní jednání).

K úvaze správního orgánu o nestrannosti policistky T. žalobce pouze poukazoval na to, co vyplývá již z oznámení přestupku sepsaného při silniční kontrole, kde žalobce uvedl, že „Chování policie bylo neadekvátní.“ Na místě tedy bylo zjišťovat, v čem dle názoru žalobce spočívalo neadekvátní chování policie, k čemuž by nejlépe posloužila jeho účastnická výpověď. Tuto měl dle názoru žalobce správní orgán nařídít v souladu s § 50 odst. 3 správního řádu, a to i s ohledem na to, že žalobce nebyl v řízení zastoupen a sám nemá právní vzdělání. Dle názoru žalobce je totiž nutné rozlišovat situaci, kdy je obviněný v řízení zastoupen zmocněncem, a situaci, kdy nikoli. V prvním případě se lze v určité míře spolehnout na to, že skutečnosti obviněnému ve prospěch bude alespoň tvrdit jeho zmocněnec. V druhém případě je však výhradně na správním orgánu, aby byly zjištěny všechny rozhodné skutečnosti, a to i ty, které svědčí obviněnému ve prospěch. Správní orgán tedy měl dle názoru žalobce projevit určitou invenci při zjišťování, v čem spočívalo žalobcem tvrzené neadekvátní chování policie při silniční kontrole, a současně toto tvrzení žalobce řádně vypořádat při úvahách o věrohodnosti policistů.

Žalobce dále nesouhlasil s tvrzením správního orgánu, že „ze spisového materiálu ani provedené svědecké výpovědi nevyplývá ničem, co by byť i jen zakládalo domněnku nestandardního či dokonce nezákonného postupu ze strany zakročujících policistů.“ Ze spisového materiálu se totiž podávalo vyjádření žalobce na místě, ze kterého vyplývalo, že dle názoru žalobce nebyl postup policistů adekvátní. Dle názoru žalobce je rovněž indicií zakládající pochybnost o nestrannosti zasahujících policistů to, že policisté provedli důkladnou kontrolu technického stavu (kdy policista T. po žalobci chtěl vidět všechny její součásti včetně všech pojistek a žárovek), ačkoli zřejmě nevykonávali dohled v rámci dopravní akce zaměřené na kontrolování technického stavu vozidel. Důvod k důkladné kontrole tedy zřejmě bylo suverénní jednání žalobce, který ihned po zastavení vozidla šel policistům vstříc, aby s nimi komunikoval na stejné úrovni a z očí do očí, a poslušně (jako většina řidičů) nečekal na policisty v submisivní pozici vsedě ve svém vozidle.

Nelze též přehlédnout, že správní orgán žalobci neprokázal zavinění, které mu klade za vinu (tj. vědomou nedbalost), a to minimálně ohledně údajného porušení § 5 odst. 1 písm. a) silničního zákona. Správní orgán totiž žádným způsobem nezjišťoval, zda žalobce věděl o tom, že nemá příslušné položky povinné výbavy. Stěží tak mohl dojít k závěru o vědomé nedbalosti co do tohoto přestupku, když zavinění musí zahrnovat všechny znaky skutkové podstaty (kromě zavinění samotného). Žalobce by tedy musel vědět, že mu chybí technická výbava, ale bez přiměřených důvodů se spoléhat na to, že ji nebude potřebovat. Správní orgán v tomto směru pouze uvedl, že „lze předjímat, že jako držitel řidičských oprávnění obviněný věděl, že (...) je povinen mít ve vozidle úplnou povinnou výbavu“. K tomu žalobce opakuje, že k závěru o vědomé nedbalosti nestačí pouze prokázat, že žalobce věděl, že musí mít ve vozidle úplnou povinnou výbavu, ale muselo by být též prokázáno, že o tom, že úplnou povinnou výbavu ve vozidle nemá, věděl. Toto však správní orgán ani nekonstatoval, natož aby to dokazoval. Žalobce tedy konstatuje, že správní orgán mu klade za vinu zavinění přestupku spočívajícího v porušení § 5 odst. 1 písm. a) silničního zákona ve formě vědomé nedbalosti, aniž tomu odpovídají jeho úvahy v zavinění. Z tohoto důvodu je rozhodnutí prvního stupně nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (lze též namítnout, že správní orgán

nijak nevysvětlil svůj závěr o nepřiměřenosti důvodů, pro které se měl žalobce spoléhat na to, že zájem chráněný zákonem neporuší). Současně je rozhodnutí prvního stupně nezákonné pro rozpor s § 3 správního řádu, neboť jím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku ve vědomé nedbalosti, ačkoli mu tato forma zavinění nebyla prokázána nad veškerou pochybnost, když zůstalo sporným, zda žalobce věděl, že nemá úplnou povinnou výbavu (zůstala však též pochybnost o tom, v čem neúplnost povinné výbavy spočívala).

Žalobce měl rovněž za to, že správní orgán porušil zákaz dvojího přičítání, neboť jako první úvahu o závažnosti údajného přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 silničního zákona uvedl, že „tato činnost rozptyluje pozornost řidiče, tudíž mu brání plně se věnovat řízení vozidla.“ K tomu žalobce uvádí, že tato okolnost je neoddelitelně spjata s objektivní stránkou daného přestupku, nelze ji tedy znovu hodnotit při úvahách o přitěžujících okolnostech, neboť byla nepochybně již jednou zohledněna, a to zákonodárcem při stanovování zákonných mezí pro správní úvahu správního orgánu při výměře pokuty. Správní orgán rovněž neuvedl, zda tuto skutečnost kladl žalobci k tíži či ve prospěch, a případně s jakým vlivem na konečnou výši pokuty. Obdobně to lze uvést též k úvahám správního orgánu o údajném nerespektování § 5 odst. 1 písm. a) silničního zákona. Dále správní orgán uvažoval o místě a čase spáchání údajného přestupku a osobě žalobce. K tomu žalobce pouze dodává, že správní orgán neuvedl, jaký vliv měly tyto úvahy na konečnou výši pokuty. Odůvodnění výměry pokuty v rozhodnutí prvního stupně tak neodpovídá požadavkům vysloveným NSS v rozsudku ze dne 31. 5. 2007, č. j. 4 As 64/2005 – 63: *„Správní orgán je tak povinen se při ukládání sankce zabývat podrobně všemi hledisky, která mu zákon předkládá, a podrobně a přesvědčivě odůvodnit, ke kterému hledisku přihlédl, a navíc podrobně odůvodnit, jaký vliv mělo toto hledisko na konečnou výši pokuty. Výše uložené pokuty tak musí být v každém rozhodnutí zdůvodněna způsobem, nepřipouštějícím rozumné pochyby o tom, že právě taková výše pokuty odpovídá konkrétním okolnostem individuálního případu.“* Dle názoru žalobce není z rozhodnutí prvního stupně zřejmé, proč byla uložena pokuta právě ve výši 2.000,00 Kč.

Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém **vyjádření** uvedl, že je toho názoru, že výrok rozhodnutí netrpí žalobcem tvrzenými vadami. Výrok je koncipován podle právní kvalifikace jednotlivých přestupků a porušení konkrétní povinnosti stanovené žalobci záklonem o silničním provozu a poté je jako celek popsáno jednání, kterým k naplnění skutkových podstat přestupků došlo. Popis jednání plně odpovídá výčtu porušených zákonných ustanovení a konkrétních skutkových podstat přestupků a takové rozčlenění výroku rozhodnutí považuje za zcela odpovídající zákonným požadavkům. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15.9.2015 č.j. 41A 58/2014-31 je dle názoru žalovaného řešena jiná situace. Stejně tak žalovaný považoval výrok napadeného rozhodnutí za dostatečně určitý i ve vztahu k porušení § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, kdy žalovaný nepovažoval za nutné, aby ve výroku byly vymezeny údaje, kterých se žalobce dožaduje žalobou. Zjištěný skutkový stav týkající se tohoto přestupku považoval rovněž za souladný s požadavky § 3 správního řádu.

K námitce ohledně absence údaje o bodovém postihu ve výroku rozhodnutí o přestupku žalovaný uvedl, že trest bodového hodnocení není druhem trestu předvídaným zákonem o přestupcích, který má být ukládán samotným rozhodnutím o přestupku a uveden ve výroku rozhodnutí. S ohledem na odvolatelem zmíněné usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu se jedná o administrativní trest sui generis, ohledně něhož však nemá správní orgán možnost správní úvahy a nastává ze zákona právní mocí rozhodnutí, přičemž správní orgán, který jej zaznamenává (registr řidičů), nemusí být totožný se správním orgánem, který rozhodl o přestupku. Systém ukládání bodů má svoji samostatnou úpravu v § 123b zákona o silničním provozu, a není tedy na místě, aby o uložení bodů rozhodoval

orgán rozhodující o přestupku. Závěrem žalovaný konstatoval, že ani z žalobcem zmíněného usnesení Nejvyššího správního soudu nevyplývá, že by záznam bodů měl být součástí výroku rozhodnutí o přestupku. I kdyby však záznam bodů ve výroku měl být uveden, jeho absence by nezpůsobovala nezákonnost rozhodnutí, neboť skutečnost, že nebyla uložena jedna ze sankcí, přestože uložena být měla, je vadou svědčící účastníkovi řízení, a tedy nemůže negativně zasáhnout do jeho práv. Otázka, zda by pak tato sankce byla přesto zaznamenána, je otázkou samostatného právního posouzení, kdy vlastní záznam bodů je samostatně přezkoumatelný ve správním a soudním řízení.

Žalovaný k dalším obšírným žalobním námitkám týkajících se dostatečně zjištěného skutkového stavu uvedl, že v řízení o přestupku žádnou námitku žalobce neuplatnil. Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, že je obecně vhodné, aby obviněný neuchovával paletu svých námitek proti rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni řízení. Jinak se zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o pochybnostech o zjištění skutkového stavu jevit dle kontextu věci i jako účelová. V nyní projednávané věci správní orgán I. stupně zjistil skutkový stav tak, že měl nadevší rozumnou pochybnost za prokázané, že se žalovaný dopustil přestupku, a to tak, jak to vyplývalo z provedeného dokazování. Důkazy byly dle žalovaného provedeny v dostatečném rozsahu a uceleně svědčí o tom, že se žalovaný přestupků, tak jak jsou mu kladeny za vinu, dopustil. O vině žalobce jednoznačně svědčí oznámení přestupku, které nemá povahu úředního záznamu, jak se žalobce nesprávně domnívá a velmi detailní a podrobná svědecká výpověď policistky T., o jejíž věrohodnosti nevznikly žádné pochybnosti, i když žalovaný svojí rozsáhlou argumentací tvrdí opak. Žalovaný se plně ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně. Nebylo zapotřebí provádět další dokazování, neboť další provedené důkazy by nepřinesly zjištěnému skutkovému stavu žádnou přidanou hodnotu. Žalovaný zdůraznil, že žalobce v průběhu celého řízení o přestupku zůstal zcela pasivní a takto pasivní byl i jeho zmocněnec, nezúčastnili se ústního jednání, kde mohly být řádně uplatněny věcné námitky. Žalobce své námitky nevznášel ani po provedeném dokazování ve věci, kterého se ani nezúčastnil. Po vydání meritorního rozhodnutí ve věci žalobce podal odvolání bez odvolacích námitek. Z uvedeného je zřejmá procesní strategie žalobce, potažmo jeho zmocněnce. Nečinit ve věci žádná podání a ponechávat správní orgány v jakési nevědomosti, co do rozsahu přezkumu věci, v naději, že pominou něco, s čím bude možno spojit zrušení rozhodnutí o přestupku. Žalovaný je toho názoru, že právě proto podal zmocněnec žalobce blanketní odvolání, na výzvu k doplnění odvolání nereagoval a teprve, když bylo ve věci s konečnou platností ve správním řízení rozhodnuto, podává přestupce, již jako žalobce, obšírnou žalobu. Dle názoru žalovaného, který koresponduje s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, ovšem s chybnou představou o uplatnění námitek až v přezkumném soudním řízení. K uvedenému postupu (blanketnímu nedoplněnému odvoláním) se již opakovaně vyjádřil Nejvyšší správní soud v celé řadě rozsudků, např. v rozsudku ze dne 18. 6. 2015, č.j. 7 As 93/2015-36, ze dne 23. 4. 2015, č.j. 2 As 215/2014- 43. Z uvedené judikatury lze vyvodit jediný logický, racionální a zákonný závěr, a to, že obviněný sice nemá povinnost v průběhu přestupkového řízení na svoji obhajobu cokoliv uvádět, přistoupí-li však na tuto „strategii musí počítat s tím, že ho mohou případně pro nestřežení si svých práv postihnout z rozhodnutí ve věci plynoucí nepříznivé důsledky, které by jinak mohly být v případě jeho konstruktivního přístupu k věci eliminovány.“ Žalovaný konstatoval, že přezkoumal rozhodnutí v rámci revizního principu (§ 89 odst. 2 správního řádu) a dospěl k závěru, že toto rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Správnost rozhodnutí odvolací správní orgán však přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání nebo tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Řada skutkových otázek a v návaznosti i právních otázek, které žalobce nastoluje v žalobě, mu byla známa po přečtení odůvodnění správního orgánu I. stupně, přičemž mohly být známy toliko

žalobci.

I námitku týkající se formy zavinění ohledně údajného porušení § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu považoval žalovaný za zcela nedůvodnou. Správní orgán I. stupně dovodil, že žalobce spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu ve formě nevědomé nedbalosti. Podle § 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Podle § 4 odst. 1 písm. b) téhož zákona, je přestupek spáchán z nevědomé nedbalosti, jestliže pachatel nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. S ohledem na to, že žalobce se k věci vůbec nevyjádřil, nemohl správní orgán I. stupně posoudit jeho vnitřní vztah k zavinění přestupku a tedy prokázat vyšší stupeň formy zavinění a konstatuje, že o chybějící povinné výbavě žalobce s ohledem na svoji odbornou způsobilost držitele řidičského oprávnění vědět měl a mohl. Toto je zcela nepochybné.

Žalovaný považoval za nedůvodnou i námitku žalobce týkající se nepřezkoumatelnosti úvah uložení sankce. Žalovaný se s úvahami správního orgánu I. stupně plně ztotožnil a považoval je za dostatečné a plně odpovídající dané věci. Není pravdou, že by správní orgán I. stupně porušil zákaz dvojího přičítání, neboť bylo pouze ze strany tohoto orgánu konstatováno, že držením telefonního přístroje dochází k rozptýlení pozornosti řidiče, což brání věnovat se řízení plně řízení vozidla, přičemž toto rozhodně není samotným znakem skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu, jak tvrdí žalobce. Okolnosti spočívající v posouzení místa a času přestupku byly hodnoceny v neprospěch žalobce, což je v napadeném rozhodnutí jednoznačně a zcela srozumitelně uvedeno. Uloženou sankci považoval žalovaný za řádně odůvodněnou. Námitka žalobce byla dle názoru žalovaného zcela nedůvodná. Žalovaný tedy uzavírá, že je toho názoru, že napadené rozhodnutí ani rozhodnutí správního orgánu I. stupně není nezákonné.

Žalovaný žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Součástí **správního spisu** je ručně psané oznámení o přestupku ze dne 4. 4. 2016, z něhož vyplývá, že žalobce téhož dne v 9:00 hod ve městě Plzeň, na ulici Dobřanská ve směru jízdy do centra města při jízdě vozidlem tov. zn. CITROEN SAXO, RZ ..., držel v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení- mobilní telefon. Dále neměl úplnou povinnou výbavu ve smyslu § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť mu chyběla lékárnička, žárovky a pojistky. Dále je součástí správního spisu oznámení o přestupku ze dne 25. 4. 2016 zpracované nstrž. Bc. T., ve kterém je mimo shora uvedeného konstatováno, že žalobce na místě uvedl, že uvedené přestupky na místě v blokovém řízení řešit nebude. Žalobce na místě podepsal oznámení o přestupku a do oznámení uvedl, že „*chování policie bylo neadekvátní*“.

Dne 4. 5. 2016 byl žalobci doručen příkaz Magistrátu města Plzně ze dne 28. 4. 2016, č. j. MMP/103726/16, kde byl žalobce shledán vinným z porušení § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu a naplnění skutkové podstaty přestupku ve smyslu § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 téhož zákona a z porušení § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu a z naplnění skutkové podstaty přestupku ve smyslu § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Proti němu podal žalobce blanketní odpor.

Dne 28. 6. 2016 se konalo ústní jednání, a to bez přítomnosti žalobce, neboť tento se bez náležité omluvy k jednání nedostavil. O jednání byl sepsán protokol č. j. MMP/157775/16. Při jednání byla jako svědek vyslechnuta Bc. R.T., která uvedla, že předmětného dne byla velena do služby s kolegou T. Byla stanovena velitelem hlídky. V daný den vykonávali běžný výkon služby, ke kterému měli přidělené služební vozidlo v barevném provedení PČR, jehož řidičem byl kolega. Ona seděla ve vozidle na místě spolujezdce, vpředu vedle řidiče. V době okolo 9:00 hod jeli se

služebním vozidlem v Plzni po vozovce pozemní komunikace Dobřanské ulice ve směru jízdy ke křižovatce s Univerzitní ulicí. V blízkosti této křižovatky zaregistrovali proti nim jedoucí vozidlo tov. zn CITROËN, kdy viděli, že řidič drží levou rukou u levého ucha mobilní telefon. Při výpovědi si již nevybavovala typ telefonu nebo barvu. Toto jednání viděla s kolegou přibližně současně. Prvotně zaregistrovala svědkyně držení mobilního telefonu přes čelní sklo jejich vozidla a čelní sklo předmětného vozidla. Žalobce držel mobilní telefon v ruce i ve chvíli, kdy jeho vozidlo míjeli. Dané jednání svědkyně registrovala přes levé boční sklo jejich vozidla. Z tohoto důvodu se rozhodli vozidlo žalobce kontrolovat. Kolega svědkyně otočil vozidlo a žalobce po chvilce předepsaným způsobem zastavili. Svědkyně po celou dobu vozidlo sledovala a neztratila ho z dohledu. Poté co zastavili a s kolegou vystoupili z vozidla, přistoupili ke kontrole. Žalobce ihned po zastavení vozidla vystoupil a šel k hlídce. Řekl, že s nimi nebude nic řešit. Na výzvu předložil doklady předepsané k řízení a provozu motorových vozidel. Mezitím, co svědkyně ověřovala totožnost žalobce, její kolega provedl dechovou zkoušku. Kolega vyzval žalobce, aby mu předložil kompletní povinnou výbavu. Kontrolu povinné výbavy prováděl kolega a svědkyně ji sledovala od služebního vozidla, kdy slyšela i výzvu k předložení povinné výbavy. Žalobce nepředložil náhradní pojistky, žárovky a lékárničku, jinak předložil vše.

Dne 30. 6. 2016 bylo vydáno **prvoinstanční rozhodnutí**. Ve výroku tohoto rozhodnutí je uvedeno, že správní orgán uznal žalobce vinného z porušení ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu a z naplnění skutkové podstaty přestupku ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 téhož zákona, spáchaného formou nedbalosti vědomé a z porušení ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu s odkazem na prováděcí Vyhlášku Ministerstva dopravy č. 341/2014 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, a z naplnění skutkové podstaty přestupku ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu spáchaného formou nedbalosti vědomé, neboť dne 4. 4. 2016 v době okolo 09:00 hodin jako řidič motorového vozidla tovární značky Citroen Saxo, RZ: ..., v Plzni, nejméně na vozovce pozemní komunikace Dobřanské ulice, v prostoru od křižovatky ulic Dobřanská x Univerzitní ve směru jízdy do centra města, ke křižovatce ulic Kaplířova x Klatovská x U Borského parku, držel při řízení vozidla v levé ruce u levého ucha hovorové zařízení - mobilní telefon. Vozidlo bylo následně zastaveno na vozovce pozemní komunikace ulice U Borského parku v Plzni, cca 150 m za křižovatkou ulic U Borského parku x Klatovská v prostoru zastávky MHD „Bory“ ve směru jízdy k ulici Politických vězňů, kde bylo jeho kontrolou zjištěno, že vozidlo nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, neboť nebylo vybaveno povinnou výbavou, kdy ve vozidle nebyly náhradní elektrické pojistky, po jedné od každého užitého druhu, náhradní žárovky výměnného zdroje světla po jedné od každého druhu užívaného v zařízeních k vnějšímu osvětlení a ke světelné signalizaci a příslušný druh lékárničky pro poskytnutí první pomoci, tedy obviněný uvedeného dne užil k jízdě předmětné motorové vozidlo, ačkoli nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. Za tyto přestupky byla žalobci uložena za užití ustanovení § 12 odst. 1, 2 zákona o přestupcích podle ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, pokuta ve výši 2.000,- Kč.

Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, které ani na výzvu správního orgánu I. stupně neodůvodnil.

V žalobou **napadeném rozhodnutí** žalovaný konstatoval, že v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu správnost rozhodnutí přezkoumává odvolací orgán v rozsahu odvolacích námitek, jinak vyžaduje-li to veřejný zájem. Žalobce neuvedl ani na výzvu, v jakém rozsahu rozhodnutí napadá. V rámci přezkumu se odvolací orgán důkladně zabýval otázkou, zda správní orgán I. stupně dostal požadavku § 3 a § 52 správního řádu. Žalovaný shledal, že ve věci bylo provedeno dokazování v potřebném rozsahu v souladu s § 52 správního řádu. Ve zdůvodnění napadeného rozhodnutí byl na podkladě důkazů tvořících ucelený řetězec vyvozen správním orgánem I. stupně

logický závěr o zavinění přestupku žalobcem. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, jaké podklady pro rozhodnutí správní orgán I. stupně shromáždil, vyhodnotil důkazy a jakými úvahami se řídil. Správní orgán I. stupně tak podle žalovaného zjistil stav věci v souladu s ustanovením § 3 správního řádu.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s.ř.s.“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Soud žalobu **neshledal** důvodnou.

Neopodstatněnou soud shledal námitku žalobce, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nesrozumitelný, protože není rozdělen do více výroků a není z něj zřejmé, jaká ustanovení žalobce porušil a jakým konkrétním jednáním.

Podle § 77 zákona o přestupcích v rozhodném znění výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).

S ohledem na shora uvedený výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně, je zřejmé, že předmětné rozhodnutí obsahuje veškeré obligatorní náležitosti. Správní orgán I. stupně uvedl, jakého jednání se žalobce dopustil, které ustanovení zákona o silničním provozu tím porušil, a které skutkové podstaty přestupků byly takovýmto jednáním naplněny. Koncepce výroku je zcela srozumitelná. Správní orgán rozdělil svůj výrok do dvou bodů. V každém uvedl, jaké ustanovení zákona o silničním provozu bylo jednáním žalobce porušeno, přičemž ihned k tomu uvedl, jakou skutkovou podstatu přestupku žalobce naplnil. Závěrem pak uvedl, jakým jednáním k tomu došlo. Struktura výroku je zcela srozumitelná a žalobci, tak musí být zcela jednoznačně zřejmé, z čeho byl shledán vinným a jaké skutkové podstaty přestupků naplnil.

Na shora uvedeném nemůže nic změnit ani skutečnost, že žalovaný poté v odvolacím řízení upřesnil výrok rozhodnutí správního I. stupně, neboť správní rozhodnutí vydaná v prvním a druhém stupni z hlediska soudního přezkumu tvoří jeden celek.

K odkazu žalobce na rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 15. 9. 2015, č. j. 41 A 58/2014 soud uvádí, že v případě posuzovaném Krajským soudem v Brně popis skutku s výčtem porušených zákonných ustanovení a s výčtem skutkových podstat přestupků nekorespondoval, k čemuž v rozhodnutí správního orgánu I. stupně v nyní projednávané věci nedošlo. V případě posuzovaném zdejším soudem jednotlivé části popisu skutku bylo možné přiřadit ke konkrétním ustanovením, která byla tím kterým jednáním porušena, a ke konkrétním skutkovým podstatám jednotlivých přestupků.

Soud se neztotožnil ani s tvrzením žalobce, že náležitostí výroku rozhodnutí musí být uvedení počtu bodů, které za spáchaný přestupek žalobce obdrží do bodového hodnocení řidiče, neboť z § 77 zákona o přestupcích povinnost uvádět ve výroku rozhodnutí bodové hodnocení pro správní orgán nevyplyvá. Záznam bodů je prováděn až na základě

pravomocného rozhodnutí ve věci samé, neboť podle § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu řidiči motorového vozidla, kterému byla příslušným orgánem uložena sankce za přestupek, sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, nebo mu byl uložen kázeňský trest za jednání mající znaky přestupku anebo mu byl soudem uložen trest za trestný čin nebo jehož trestní stíhání bylo podmíněně zastaveno nebo u něhož bylo rozhodnuto o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání, a přestupek, jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, jednání mající znaky přestupku anebo trestný čin, za který mu byl uložen trest nebo pro nějž bylo trestní řízení vedeno, spáchal jednáním zařazeným do bodového hodnocení, se zaznamenaná v registru řidičů stanovený počet bodů.

V přestupkovém řízení není nezbytné uvádět do výroku o trestu i počet zaznamenaných bodů do registru řidičů také proto, že nejde o trest ukládaný správním orgánem, nýbrž o sankci sui generis, která nastává ex lege v souvislosti s pravomocným ukončením řízení o přestupku. Navíc z žalobcem poukazovaného usnesení rozšířeného senátu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014-55 sice vyplývá, že záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů je trestem, nicméně z něj nevyplývá, že by měl být počet bodů zaznamenávaný v registru řidičů podle § 123b odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích obligatorní součástí výroku rozhodnutí správního orgánu. S ohledem na to soud konstatuje, že ani žalovaný nepochybil, pokud aproboval postup správního orgánu I. stupně, neuvádět počet bodů, které se zaznamenají na základě pravomocného rozhodnutí správního orgánu do registru řidičů.

Nedůvodnou soud shledal též argumentaci žalobce, že není z výroku prvoinstančního rozhodnutí patrné, jakým způsobem se žalobce dopustil porušení § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu je řidič kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. Takovýmto předpisem je Vyhláška Ministerstva dopravy č. 341/2014 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu na pozemních komunikacích (dále jen „vyhláška č. 341/2014 Sb.“), která v příloze č. 12 části B bodu 1 písm. a), b) a příloze č. 12 části B bodu 6 stanovuje, že vozidla kategorií M a N musí být vždy vybavena náhradní elektrickou pojistkou, po jedné od každého užitého druhu, pokud jsou v elektrické instalaci používány, po jedné náhradní žárovce výměnného zdroje světla od každého druhu užívaného v zařízeních k vnějšímu osvětlení a ke světelné signalizaci a nářadí nutné k jejich výměně, s výjimkou zvláštního světelného výstražného zařízení, a že každé motorové vozidlo, kromě mopedu a motokola, jednonápravového traktoru s přívěsem a motorového vozíku, musí být vybaveno příslušným druhem lékárničky pro poskytnutí první pomoci.

Ve výroku rozhodnutí správního orgánu je uvedeno, že „vozidlo nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, neboť nebylo vybaveno povinnou výbavou, kdy ve vozidle nebyly náhradní elektrické pojistky, po jedné od každého užitého druhu, náhradní žárovky výměnného zdroje světla po jedné od každého druhu užívaného v zařízeních k vnějšímu osvětlení a ke světelné signalizaci a příslušný druh lékárničky pro poskytnutí první pomoci, tedy obviněný uvedeného dne užil k jízdě předmětné motorové vozidlo, ačkoli nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem“.

Soud považuje shora uvedený výrok správního orgánu I. stupně za konkrétní, zcela dostačující a přezkoumatelný. Lze na jeho základě dospět k závěru, že žalobce u sebe neměl žádné náhradní elektrické pojistky, ani náhradní žárovky a ani příslušný druh lékárničky. Je z

něj seznatelné, že právě takovýmto uvedeným způsobem došlo k porušení § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Dále soud uvádí, že není podstatné, zda měl žalobce u sebe jiným druhu lékárničky, neboť lze dovodit, že u sebe neměl konkrétní příslušný druh lékárničky, což je určující pro posouzení, zda porušil citované ustanovení zákona o silničním provozu.

K námitce žalobce, že se správní orgány nezabývaly tím, zda vozidlo žalobce vůbec muselo být vybaveno náhradní elektrickou pojistkou ve smyslu uvedené vyhlášky Ministerstva dopravy, soud uvádí, že ze správního spisu je zřejmé, že při kontrole byla prováděna prohlídka osobního automobilu tov. zn. CITROËN, který podle přílohy č. 2 vyhlášky č. 341/2014 Sb., spadá do kategorie M, na něž se vztahuje předmětná povinnost být vždy vybaven náhradní elektrickou pojistkou, po jedné od každého užitého druhu, pokud jsou v elektrické instalaci používány. K danému zjištění nebylo třeba provádět rozsáhle zjišťování a dokazování. Soud má rovněž na základě dokazování provedeného správními orgány za prokázané, že žalobce u sebe neměl žádnou náhradní elektrickou pojistku a také žádné náhradní žárovky. Správní orgán I. stupně tedy nemohl posuzovat, které náhradní pojistky a náhradní žárovky žalobci chyběly, a které měl u sebe, nebo, které jsou určeny pro používání v jeho vozidle, neboť bylo v řízení před správními orgány na základě dokazování, a to především oznámením o přestupku a svědeckou výpovědí jednoznačně prokázáno, že žalobce žádné náhradní pojistky a náhradní žárovky u sebe v době kontroly neměl.

Soud nepřisvědčil ani argumentaci žalobce vztahující se k nedostatečnému dokazování. Soud má za to, že v řízení před správními orgány byly zhodnoceny všechny důkazy samostatně i ve vzájemných souvislostech, přičemž byl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Správní orgán I. stupně nevyhodnotil svědeckou výpověď policistky jako věrohodnou, bez toho aniž by ji nejprve nezhodnotil s ohledem na další podklady, které měl při svém rozhodování k dispozici (oznámení o přestupku, úřední záznam a výpis z centrálního registru řidičů). Soud se s jeho hodnocením zcela ztotožnil. Policistka vypovídala bez sebemenších pochyb nezainteresovaně. V jejím případě jde dle názoru soudu o nezávislého svědka, který popsal skutečnosti, zjištěné v rámci výkonu své služební činnosti, přičemž tyto popsané skutečnosti vyplývaly i z dalších podkladů, které měl správní orgán k dispozici při svém rozhodování. Správní orgány své úvahy o věrohodnosti svědka řádně zdůvodnily a přezkoumatelným způsobem vyjádřily ve svých rozhodnutích. S ohledem na to soud také nesouhlasí s tvrzením žalobce, že bylo rozhodnuto o jeho vině pouze na základě jediného důkazu.

Soud má za prokázané přestupkové jednání žalobce, a to ve vztahu k oběma spáchaným přestupkům. I když policistka stála u svého služebního vozidla při provádění kontroly povinné výbavy vozidla žalobce a neučinila předmětnou výzvu k předložení povinné výbavy vozidla žalobce, je z provedených důkazů nesporné, že tuto kontrolu pozorovala. Opakovaně poté uvedla, že žalobce na výzvu k předložení povinné výbavy nepředložil, ani náhradní pojistky, ani náhradní žárovky a ani příslušnou lékárničku. Jak soud uvedl shora, považuje výpověď policistky za věrohodnou a pravdivou a zjištěný skutkový stav za dostatečný, nevzbuzující žádné pochybnosti o vině žalobce. S ohledem na to soud nesouhlasí s tvrzením žalobce, že správní orgán buďto měl ještě provést výpověď druhého ze zasahujících policistů, aby bylo postaveno na jisto, zda se v obou případech dopustil jednání, které mu je kladeno za vinu nebo v případě, že tuto výpověď neprovedl, měl zastavit řízení o přestupcích v souladu se zásadou in dubio pro reo.

Na shora uvedeném nemůže ničeho změnit ani argumentace žalobce, že o tom, že k řádnému zjištění skutkového stavu bylo třeba vyslechnout ještě druhého zasahujícího

policistu, svědčí skutečnost, že správní orgán předvolával k výsledku oba dva zasahující policisty, a že v oznámení o přestupku bylo žalobcem napsáno, že „*Chování policistů bylo neadekvátní*“. Soud je toho názoru, že správní orgán správně a logicky k výsledku předvolal oba dva zasahující policisty. Ze správního spisu k tomu dále vyplývá, že poté, co bylo správnímu orgánu sděleno Policií ČR, že Mgr. V.T., ukončil pracovní poměr a v současné době se zdržuje v SRN, přistoupil k výsledku pouze policistky T. Následně dospěl k závěru, že má jednání žalobce za řádně prokázané, a to na základě podkladů, které jsou obsahem správního spisu, a provádění dalších důkazů by způsobilo neopodstatněné průtahy v řízení. Již tedy nekontaktoval Mgr. T. za účelem podání svědecké výpovědi a spokojil se pouze s výpovědí zasahující policistky. Tento svůj postup a úvahy proč nepředvolal i druhého ze zasahujících policistů řádně zdůvodnil i v prvoinstančním rozhodnutí. S takovýmto postupem správního orgánu soud souhlasí.

Z výše shrnutého průběhu správního řízení je také zřejmé, že žalobce v dané věci sám zvolil takovou strategii, aby po celé správní řízení nevyslovil jedinou námitku skutkového charakteru a ponechal všechna svá tvrzení až na řízení před soudem, proto se s nimi ani žalovaný nemohl vypořádat v napadeném rozhodnutí. Žaloba je datována 23. 11. 2016, přestupky se staly dne 4. 4. 2016. Všechny z jeho pohledu rozhodné okolnosti tak začal žalobce uvádět po uplynutí více jak půl roku od spáchání přestupků. Přitom je z průběhu správního řízení nepochybně zřejmé, že žalobci uplatňování práv před správním orgánem nebylo nijak znemožněno ani ztíženo. Žalobci byl do vlastních rukou doručen příkaz obsahující identifikaci skutku i předvolání k ústnímu jednání na 28. 6. 2016. Žalobce ani jeho zástupce se k jednání nedostavili, ani se z něho neomluvili. Tím se žalobce připravil o možnost osobně se k věci vyjádřit a také klást doplňující otázky vyslýchanému svědkovi. Žalobce k věci ve správním řízení nevznnesl žádné námitky ani písemnou formou, např. prostřednictvím vyjádření k podkladům rozhodnutí či v odvolání, a to přestože byl žalobce k doplnění odvolacích důvodů řádně vyzván. Popsaný postup žalobce nelze hodnotit jinak než jako zcela účelový a rovněž žalobní námitky, týkající se toho, že zakročujícímu policistovi předložil všechny náhradní elektrické pojistky až na jednu, u které zjistil, až při kontrole, že je rozbitá, a že měl ve vozidle lékárničku jiného druhu, se jeví ve světle žalobcova jednání naprosto nevěrohodnými.

Závěr o tom, že žalobce při silniční kontrole nepředložil zasahujícím policistům žádné náhradní pojistky, žádné náhradní žárovky a ani žádnou lékárničku, není dle soudu zpochybněn tvrzeními uvedenými žalobcem až v podané žalobě. Soud opětovně opakuje, že má skutkový stav za dostatečně prokázaný, a to i bez toho aniž by musel být vyslechnout zasahující policistu Mgr. T. Žalobce porušil § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, čímž naplnil skutkovou podstatu přestupku ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.

K argumentaci žalobce, že správní orgán I. stupně nepřednesl úvahy, které by dostatečně přesvědčivě vedly k závěru o věrohodnosti policistky T., soud uvádí, že správní orgán I. stupně se hodnocení výpovědi zasahující policistky věnoval na str. 4-5 svého rozhodnutí. Mimo jiné uvedl, že její výpověď koresponduje s Oznámením o přestupku a úředním záznamem. Konstatoval, že nemá důvod zpochybňovat skutečnosti zjištěné policistkou v rámci plnění jejích služebních povinností, neboť se jedná o osobu vázanou služební přísahou, zároveň se jedná o svědka nestranného, který neměl na věci žádný osobní zájem, žalobce neznal a popisoval skutečnosti, které vnímal vlastními smysly. Dále správní orgán hodnotil okolnosti, za jakých svědkyně pozorovala žalobcovo jednání. S ohledem na shora uvedené, že správní orgán I. stupně ohodnotil výpověď svědkyně v souvislosti s dosavadními zjištěnými skutečnostmi a získanými podklady, tak i jednotlivě pouze s ohledem

na její věrohodnost a pravdivost, přičemž soud se takovýmto hodnocením zcela ztotožnil, má soud za to, že správní orgán I. stupně zdůvodnil zcela dostatečně a přezkoumatelným způsobem hodnocení svědecké výpovědi. Naopak za neopodstatněné, neodůvodněné a účelové má soud tvrzení žalobce o možné osobní zainteresovanosti svědecké výpovědi. Žalobce dostatečně nepředestřel a především neprokázal, z jakého důvodu by měla svědkyně uvádět lživá tvrzení. Nic nenásvědčuje tomu, že svědkyně byla něčím motivována k podání lživé výpovědi, aby zakryla své vlastní protiprávní jednání. Rovněž nic nenásvědčuje tomu, že by kontrola probíhala neadekvátně. Nebo že by jednání zasahujících policistů bylo neodpovídající standardnímu chování. Pokud měl žalobce za to, že opravdu bylo chování policie neadekvátní, měl možnost toto své tvrzení upřesnit v řízení před správními orgány. Po celou dobu řízení se žalobce k ničemu nevyjádřil, neúčastnil se ústního jednání, při kterém byla vyslechnuta zasahující policistka, na jejíž výpověď žalobce mohl přímo reagovat, a to ať už sám nebo prostřednictvím svého zástupce, kterého si za tímto účelem mohl zvolit. Správní orgán zjistil stav v souladu s § 3 správního řádu a s ohledem na shora uvedené nepochybil, ani když neprovedl účastnický výsledek ve smyslu § 50 odst. 3 správního řádu, jak namítá žalobce.

Co se týče závěru správního orgánu o spáchání přestupků ve formě vědomé nedbalosti, tak tento považuje soud za správný a dostatečně odůvodněný, neboť jednoznačně žalobce jako osoba disponující řidičským oprávněním věděl, že držení telefonního přístroje během jízdy může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem a zároveň věděl, že je povinen mít ve vozidle úplnou povinnou výbavu, avšak spoléhal na to, že tento zájem chráněný zákonem neporuší nebo neohrozí. K tvrzení žalobce, že správní orgán dále neprokazoval, zda věděl, že nemá ve vozidle povinnou výbavu, soud uvádí, že se žalobce po celou dobu správního řízení nevyjadřoval.

Soud nepřisvědčil ani argumentaci žalobce vztahující se k nepřezkoumatelnosti výše uložené pokuty. Správní orgán při úvahách o uložení sankce vycházel z § 12 zákona o přestupcích a s jeho úvahami se soud ztotožňuje a považuje je za dostatečné a plně odpovídající dané věci. K tíži žalobce správní orgán I. stupně přičetl, že v posledních třech letech se dopustil dvou přestupků v dopravě, kdy v jednom případě se jednalo o držení telefonního přístroje za jízdy. Zároveň uvedl, že nebyly zjištěny žádné okolnosti, které by snižovaly nebezpečnost protiprávního jednání žalobce. K okolnostem spočívajícím v posouzení místa a času přestupku soud uvádí, že tyto byly dle prvoinstančního rozhodnutí hodnoceny také v neprospěch žalobce, což je z napadeného rozhodnutí zcela srozumitelné.

Jako polehčující okolnosti správní orgán uvedl, že nedošlo k hmotné škodě či zranění osob.

Soud nedospěl k závěru, že by správní orgán I. stupně porušil zákaz dvojího přičítání, a to jak ve vztahu k porušení § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, tak ve vztahu k § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona. Správní orgán I. stupně pouze konstatoval, že držením telefonního přístroje dochází k rozptýlení pozornosti řidiče, což brání řidiči věnovat se plně řízení vozidla, přičemž toto rozhodně není samotným znakem skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu, jak tvrdí žalobce.

Uloženou sankci považuje soud za řádně a v souladu s § 12 zákona o přestupcích odůvodněnou, a to ve vztahu k oběma projednávaným přestupkům.

Závěrem soud uvádí, že má za to, že bylo správními orgány dostatečně prokázáno přestupkové jednání žalobce, správní orgány postupovaly v souladu s § 3 správního řádu a zároveň svá rozhodnutí řádně zdůvodnily.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu

proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : **Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Plzni ve dvou písemných vyhotoveních (§ 102 a násl. s.ř.s.).**

V Plzni dne 29. prosince 2017

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně